

קונטרס

אור זרחה

והוא קובץ - חדושים ובאורים, מאמרים כלליים מוסרי השכל ועצות נפלאות ונוראות, והתחזקות עצום ונשגב עד אין סוף ואין תכלית, שיתחזק כל אדם להתקרב להשי"ת מכל מקום שהוא, שנתחדשו ונאמרו ע"י חסידי ברסלב הנקראים ע"ש אדמו"ר האיר הגנוז והצמון מוה"ר רבי נחמן זצוק"ל זכרסלב ז"ע בעה"ם ליקוטי מוהר"ן זספורי מעשיות ועוד ספרים, וכולם בנוים ומיוסדים על אדני סוף ע"פ ההקדמות שגילה רבינו הק"י ז"ל ותלמידו מוריגו רבי נתן זצ"ל בספריהם הקדושים, ושקבלנו איש מפי איש מפי תלמידיו הקדושים, ומפי תלמידי תלמידיו עד הנה, גם יכול בקרבנו שיהות ספורים, שלא באו לכלל דאום על הנה, מאדמו"ר הק"י זצוק"ל ומתלמידיו הקדושים ז"ע ועכ"א.

יוצא לאור ע"י חסידי ברסלב הנוסעים לאומן

אוצרות התורה

הובא לבית הדפוס ע"י הבלסט והמסדר ושמעון שמועצת הקובץ
 ר' שמחה ברא"ת הלוי בארנשטיין, לאדו זאוואדזקא 26

ל א ד ו

שנת אורן יאיר לעלמי עד ה"ק

Druk. Ch. Wejn, Łódź Cegielniana 10.

הקדמה

התאמה

ראשי עם יחד שבטי ישראל, בהתקשרות בינו הקדוש הציס"ע, נ'חל גיבוע יור ח'כמה נ'ית שמו של רבינו ע בעיר הבירה ווארשא יע"א באסרו שבועות שנת תרפ"ח לפ"ק, לטכס ה בענינים הנוגעים לכלליות אנ"ש ידי ברסלב, ולפ"ית העולם, בדבר צת דעת רבינו ^{אצללות התורה} ^{הקדושת האלהים} וכאשר בו להזהיר בזה רבינו ה"ק זצ"ל תמידו מוהרנ"ת זצ"ל בספריהם ורשום, לכל גה"י כעצים ידשים, רק חוק להיות עץ עושה פרי, להודיע גלות לכל באי עולם מהאור הגנוז גפון הוא רבינו ה"ק זי"פ, ומנועם חותני ואמרותיו הקדושים, אמרות טהורות מזוקק שבעתים, הלים י"ד) שהם בח"י שבעת משיבי נ"ט (משלי כ"ו) להקים את כל הנפילים פילתם וירידתם בח"י שבע יפול צדיק וקם (שם כ"ד)).

לחדש איזה דבר עפ"י דעת רבינו ז"ל וכן כל מי שנמצא אצלו איזה כתב יד מחדושים, או שיחות וספורים, צריך לשלוח אותם אל יד המוציא לאור הקובץ, כדי לסדרם ולהעלותם על מכבש הדפוס, והנה עד כה לא בא לידי חדושים מאנ"ש כי אם מעט מזער, וגם זה מאנשים יחידים מאנ"ש, אשר משום זה נתעכב הוצאת הקובץ עד כה, בחשבי אולי יתעוררו אנ"ש לדבר הנדול הזה, וישלחו אלי מחדושיהם או מכתבי יד הנמצא אצלם להעלותם על מכבש הדפוס לזכרון עולם, ובראותי התרשלותם בזה בטענות מטענות שונות, אמרתי לאסוף ולקטט כל מה שנמצא בידי מכבד ומעתי, ולהוציא לאור את הקונטרס הראשון, כדי להראות לאנ"ש תוכנו ומראהו, כדי שממנו יראו, וכמוהו יעשו לשלוח אלי כל אחד הן מחדושי שיחות על סדר התורות שבס' לקוטי מוהר"ן, והן מחדושי שיחדש על סדר הפרשיות שבתורה ע"פ דעת והקדמות רבינו ז"ל, והן טאגרים בענין התחזקת בעבודת ה' בענין אמונה, וכדומה והן שיחות וספורים שזכר בע"פ, או מכתבי יד שנמצא אצלו, כולם ישלחו אלי על האדרעסא שלי, ובעזרת הש"ת עלי

ווחלט

ע"פ הצעתי להוציא לאור בקל פעם קובץ, שיכיל קרבו שיחות וספורים, חדושים ומאמרים אנ"ש חסידי ברסלב הנוסעים לאומאן. מבואר מזה לקמן בהחלטות מהאסיפה ג"ל, אשר כל אחד מאנ"ש שיוכה

להעתיקם ולסדרם ולהשתדל בהוצאת ה'הפוס כיד ה' הטובה עלי. **ז** כן א"יך הקורא הנעים אקרא לכל יבהלון. רעיוניך באם לא תמצא בהחברת הראשונה הזאת את אשר חשבת למצוא בו. תדינני לכף זכות י, כי כל ההתחלות קשות וברבות הימים ימים ידברו, ותמצא בקונטרסים ו בעזושיית מרגוע לגפושך העיסה והצמאה בארץ ציה ועיף בלי מים, ומן רונדור הזה תכנס לטרגלין, המה ספרי רבינו הקדוש וספרי תלמידו מוהרנ"ת ו וכבר הבטיח רבינו ז"ל (מובא בשיחותיו ה"ק) אשר כל מי שישקוד בספריו ה"ק יהי נעשה איש כשר, באמת, אכ"ר. המו"ל

מכתב מאת ידידינו ר' משה מנחם נ"י זוינבערג

מעיר אוסטרובעה על דבר הופעת המובי

ב"ה אוסטרובעה.

הנה נדרשתי לחוות דעי על המהברת הנוכחי, אשר המו"ל נ"י ערך לפנינו, אשר ימצאו בו דברים יקרים, המשיבים את הנפש, מאת השרידים אשר בעמנו, אשר הם בונים רובם ככולם על קוטב דברי רבינו ז"ל — והנה דבר שפתיים אך למחסור להאריך ולהרחיב הדבור בשבח המחברת הזאת ונחיצת התוצאה הזאת כי כל מי שירצה להסתכל בו בעין האמת, יראה ויבין בעצמו, עד היכן הדברים מגיעים, כי רוב הדברים המה, מה שנתחדשו ע"י חבירים המקיימים לדבר, אמת, בלמודנו ברבים את ספרי רבינו ז"ל. כאשר ידוע לכל אנ"ש שזכו לטעום מנועם דברי רבינו ה"ק ז"ל, את אשר הפליג בשבח מעלת תורתו וספריו הקדושים, כמו שאמר בלשון קדשו כל התורה שלי היא כולה הקדמות, ואמר עוד שכל תורה ומאמר שאומר יכולים לילך ולעבור ^{אוצרות פתוחות} תורה שבע"פ ושיחות הר"ב סי' קצ"ט וסי' ^{אוצרות בשנת} ולכן מה יקרו מאד הדברים אשר יתחדשו מעת לעת בשעת למוד ספרי רבינו ז"ל, אשר יוכלו להחיות עם רב ולהקים את הנופלים מירידתם.

ונוסף עוד מעלת התוצאה הזאת אשר קנאת סופרים תרבה חכמה, שכאשר יראה כל אחר את דברי חבירו ותדושו ותתעורר בקרבנו נפשו לעשות גם הוא מטעמים, ולטייל ולחדש בדברי רבינו ז"ל אשר הוא נ'חל נ'יובע מ'קור ח'כמה, ולכן עלינו להחזיק טובה לידידנו האברך וכו' כמר שמחה נ"י ברגשטיין מלודו, אשר נתעורר להמפעל הגדול הזה, ומוטל על כל אחד מאנ"ש שיחי' לסעדו ולתמכו בכל אות נשטם כדי שיוכל לבצע זממו, ולהסיק רצונו מכח אל, הפועל ולקיים יסוצו מעינותך חוצה.

כ"ד הכותב בלב מלא געגועים

ומצפה להתגלות הדעת האמתי

משה מנחם ברח"י זוינבערג מאוסטרובעה.

כדברים האלה קבלתי מהרבה מאנ"ש המביעים דעתם אשר הקובץ הוא דבר נחויץ למאד, ומשתוקקים מאד שיצא לאור בקרוב.

ה מ ו ך

חלק חדושים ובאורים

על סדר התורות שבספר לקיטי מוהר"ן והתחלה מתורה א'.

והוא ע"פ החלטה שהחלט בין חכ"ם שכל חכ"ם ילמדו
ככל חודש תורה מספר לקיטי מוהר"ן בעיון, וכל אשר
יזכו לחדש ב"ה, ישלחם להדפיסם,

ב"ה לאור

עין בהתורה אשרי תמימי דרך לקוטז בוחרין ח"א סימן א'.

והנה יש לדקוק על כפל הלשון שנמצא הרבה בתורה זו תיכף בהתחלת
המאמר, דע כי ע"י התורה נתקבלן כל התפלות וכל הבקשות
הכפיל לימר כל התפלות וכל הבקשות, וכן שאנו מבקשין ומתפללין כפל
לשון מבקשים ומתפללים. והחן והחשיבות נתעלה ונתרומם הוכפל הלשון
והחן והחשיבות, וגם נתעלה ונתרומם לשון כפול. כי איש הישראלי צריך
חמיד שיסתכל בהשכל של כל דבר ולקשר עצמו אל החכמה והשכל שיש
בכל דבר, גם פה הכפיל הענין שצריך איש הישראלי להסתכל בהשכל וכו'.
ולקשר עצמו אל החכמה והשכל וכו'.

אח"כ תביא הפסוק שבו נקרא היצ"ט בשם, מסכן וחכם והיצהיר בשם
„זקן וכסיל“ הגם שהוא דברי הכתוב אך גם שם צריך ביאור
וליותר מלא הוא אשר השמות שבו בכנה הן את היצר טוב והן את היצר
הרע הם כמו שני הסכים בנושא אחד. כי את היצ"ט מכנה בשם מסכן
הוא היפך החכמה כי מסכן הוא ל' עניות ועניות הוא היפך החכמה בחי' אין
עני אלא מן הדעת, וגם את היצהיר הוא מכנה בשם מלך זקן וכסיל, אשר
זקן הוא היפך הכסילות, כי זקן מרמז בכל מקום על חכמה בחי' זקן
בוטריקון זה קנה חכמה.

גם בעצתו שבאר להאדם איך יוכה להתגבר על היצהיר שהוא מלכות
דס"א, והוא ע"י, למוד התורה בכח, צריך ביאור מד שמבואר ב'
ענינים הא' הוא למוד התורה והב' הוא התנאי שיהיה למוד התורה בכח

דייקא
אוצרות התורה
אוצרות חיים

אח"כ מבאר איך, שע"י התורה נתחברו החיים והגון ונעשה הן'.

ומה שפירש רביז"ל את המלות, ומתחזן כי צוציחא דנורא חיורהא ברישא
שבמאמר רבב"ח, שדרך הבע"ד להתלבש במצות, וע"ז ירמו אש
לבנה ואעפ"כ מלאך מויק הוא קשה להלמה, כי דרכו תמיד לבאר את
המאמר חז"ל שמביא, עם הענינים שדיבר מהם בהמאמר שאמר, וכאן מבאר
הוא את המלות, ומתחזי כי צוציחא דנורא חיורהא ברישא" בענין שלכאורה
לא הובא כלל בכל המאמר, כי עיין בכל המאמר ולא נמצא שידבר בו
מענין יצה"ר המתלבש במצות.

גם אח"כ כשמבאר את המלות, ומחזינן ל"י באלוהא דחקיק עלי, אהי'
אשר אהי', כי הכנתו של היצהיר הוא ע"י התירה כנ"ל, וע"ז ירמו

חידושים וכאורים

אלותא דהיינו מקלות, כי הלוחות ארכין ויו ורחבן ויו, והאות ויו הוא צורת מקל, דחקיך עלי' אהי' אשר אהי' כי התורה כולה שמותיו של הקב"ה. גם פה צריך להבין מדוע מכפיל לבאר סגולה לטור התורה שהתורה הוא כמו מקל, וגם הוא כולה שמותיו של הקב"ה וישו המסל שבב"א מהמשוגעים שמשמים עליהם שמות, וגם מכים אותם במקלות, כמו כן הציב שרוצה לעשות אותו כמשוגע, בחי' אין אדם עובר עבירה אא"כ נבטל בו רוח שטות. צריך להכניעו בלמוד התורה שהוא כולה שמומי של קב"ה וגם הוא כמו מקל, וצריך באור למה באמת צריך לשניהם מקלות ושמות. אך

יש עוד לבאר מדוע הזכיר רבב"ח רק את השמות אהי' איה' איה' ולא שאר שמות, וגם מדוע לא הביא רק שם אהי' אחד, והכפיל להביא שם אהי' אשר אהי', הטובא בעת שנתגלה ה' למשה בצמתו על גאולת ישראל ממצרים, ושם ניהא וכמובא בפרש"י שם כי דימו לו אהי' עמהם בצרה זאת, ואהי' עמהם בשעבוד שאר מלכות, אבל כאן צריך ביאור. ע"פ ההקדמות המובאים בספרי לקוטי הלכה ממורגו ר' נתן וצ"ל, ובספרי פרפראות לזכמה ונחת העלון מהרב רבי נחמן ז"ל מטשעהרין לבאר ענין קליפת עשו וישמעאל, ע"פ ההקדמות הללו יתבארו גם כן הפליאות הנ"ל והכלל היוצא מדבריהם לענינינו הוא, כי יש ב' בליגות יצה"ר הא' הוא היצר הרע המגושם של כל העולם המסית את האדם לדבר עבירה ממש ר"ל, והב' הוא היצה"ר בראותו שאם יבא להידם למתותו לעבירה לא יאבה לו. וישמעאל, אזי מתלבש הוא במצות להפוך דעת האדם שיחשוב שהוא מצוה, ועי"ז יש לו כח לפתח את האדם, וכנראה זה בחוש אהבה ופנינים, ועפ"י י"ב בענינים הנוגעים בין אדם לחבירו, שהאדם ימציא אלוותותאית במשא ומתן לגנוב את חבירו, או להגותו, וכן בענין לה"ר ומחלוקת, נראה עפ"י רוב שכ"א וזושב שמצוה הוא עושה במה שחולק על חבירו כי הבע"ר ממציא לו שכלים כאלו עד שנדמה לו שהוא מצוה לרדוף את חבירו ולחלוק עליו, ובערט בענין המחלוקת שעל הצדיק האמת והנלוים אליו, רוב בני אדם נכעלים בזה משום שנדמה לחם למצות, ומהם ילמוד האדם להבין דבר מתוך דבר להשכיל על דרכיו חיטב להשמר מעצת היצר הפוך רשת לרגליו, בל ידע האדם ויבין שהוא עצת חיצה, רק אדרבא יחשוב בדעתו, שהוא מצד יצרו הטוב, וכמה אופנים תיצת"ר השני הזה הוא קשה מהראשון כי מהראשון אפשר להשמר, כי יודע הוא ומכיר בו שהוא שונאהו ורוצה להריתו מחיי עולם, לא כן הוא בעת הבע"ד מתלבש עצמו במצות אשר אז קשה מאד להנצל ממנו נזמת שמוחו ודעתו נתהפך מרע לטוב, וחויב הוא על מעשיו הרעים שהם טובים, וזהו שמובא בשם הבעש"ט וצוק"ל על המאחז"ל שוחט בשבת משום מאי חייב חד אמר משום נטילת נשמה, וח"א משום צובע, ומפרש הבעש"ט וצ"ל אשר התנא ירמו פה על ב' הענינים הנ"ל, כי התנא מקשה, שוחט" הוא היצת"ר השוחט את כל העולם, וגם בגשמיות הוא השטן הוא המקטרג, יורד ומטטין ועולה ומקטרג, בשבת" לצה"ד לבא שנקרא שבת בחי' ליום שכולו שבת, משום מאי חוב, יחייבו אותו לע"ל, ובמתן חד משום, נטילת נשמת", חיינו

משום שהחטיא בני אדם אשר ע"זו אבדו גשמתם, כי החוטא אובד גשמתו, כי החוטא אובד נשמתו ר"ל כמובא בספרי קודש, וזהו משום נטילת גשמה, וע"כ רשעים בחייהם קרוים מתים, — והמ"ד השני ס"ל משום צובע, היינו עיקר מה שיחייבו לע"ל את היצה"ר, הוא משום שהי' צובע, כי כשבא אל האדם לפתותו לא אמר לו האמת שהוא מפתהו לדבר עבירה, רק הסתיר האמת, והתלבש עצמו במצות, כאלו הוא בא להביאו לידי מצוה, ומשום זה יחייבוהו לע"ל, כי אם לא הי' צובע רק הי' מפתה לאדם בלי ערמה, לא הי' מקום לחיובו, כי הוא שליח ממרום לפתות בני אדם, ושליחותי הוא דקעביר, ומשום מאי יחייבוהו, אך הוא נשלח ממרום רק לפתות בני אדם, היינו לגלות להם האמת כמון שהוא, רק לפתותם שאעפ"כ ילכו בדרכיו, אבל הוא לא כן עשה, רק הרבה להפוך השקר לאמת והרע לטוב, ע"כ יחייבוהו משום צובע, וכעין זה מובא ג"כ בספר גתה השלחן מהרב מטשעהרין עה"פ ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרק ודחו"ל בפה רך היינו שבתחלה דרכו של היצ"ר שמסית את האדם ומפתהו בתלקלקות לטנונו כאלו הוא מתכוון לטובתו, ומטעהו ע"י שמתלבש עצמו במצות, אבל אח"כ מושל הוא עליו ועובד עמו בפרך ובקשיו ונדמה להאדם שכבר הוא מוכרח לילך אחריו כשור לטבח יובל ר"ל—וזהו בחי' מה שארנ"ל היום אומר לו עשה כך וכו' עד שאומר לו לך עבד ע"ז ח"ו.

והב' בחינות יצה"ר הנ"ל נקראים בשם קליפת עשו, וקליפת ישמעאל, כי קליפת עשו ירמו על יצה"ר המגושם הבא להחטיא את האדם בעבירה, כי קליפת עשו הוא הרע גמור המובא בכ"ט, וקליפת ישמעאל הוא קליפת נוגה היינו היצה"ר המתלבש עצמו במצות, בחי' בלעם שהי' רשע ירא כמובא בדרו"ל, שהראה את עצמו כאלו הוא מברך את ישראל, וגם הוא רוצה למות כמותם, ובתוך דבוריו, ריבנו עצה לבלק איך להחטיאם, וע"כ מובא אשר משום זה צריכים למו"ל ולפרוע, היינו עור אחד כורתין לגמרי, והשני פורעין אותו, כי יש ב' עורות דחפיין על ברית, הכרמן על קליפת עשו וישמעאל החופין על קדושת ישראל שהוא בחי' ברית, וע"כ העור הראשון שהוא גנד קליפת עשו המפתה את האדם לעבירה צריכין לחותכו לגמרי ולהשליכו, אבל העור השני שהוא בחי' קליפת ישמעאל, המתלבש עצמו במצות ואז צריכין ^{אצורת התורה} ^{אצורת התורה} ^{אצורת התורה} להחכמות יתירה לבלי לשמוע אליו, ואעפ"כ לא יניח ולא יעזוב את המצוה בשביל זה, רק יבדיל ויפריש את הטוב מהרע ויעשה את המצוה בשכל, וחכמה כזו שלא יבוא עי"ז לעבירה כרצון היצה"ר וכונתו ח"ו, שזה בחי' פריעה שפורע את העור, ומחלקו, ומניח אותו לרוב ולהכלל בבשר העטרה, ואיננו חותך וחולש אותו לגמרי, כמו את העור הראשון שרומז לקליפת עשו שחתכו לגמרי, והיינו כנ"ל שיעשה הדבר באופן כזה שיכלל הכל בקדושה ולא יצא מזה שום תקלה ופגם ומכשול ח"ו, — וזהו החילוק בין רע גמור לקליפת נוגה, כי רע גמור אין בו טוב וע"כ צריך לעזבו לגמרי, וקליפת נוגה המרמז לדבר הרשות שם הוא עיקר המלאמה והבס"ן, שיעשגה האדם בקדושה יתירה באופן שיכלל הכל בקדושה, ויעלה הטוב מן הרע, וע"כ זרעו של עשו

היהושים ובאורים

אינם גמולים לגמרי, כי הם מרע גמור, והישמעאלים גמולים ואינם מורעים, כי הם מקליפת נוגה שנשאר בהם עדיין, אך מל ולו. פרע כאלו לא מל, כי עיי שאין נוהרין מהיצה"ר המתלבש עצמו במצות לברוח ממנו ולהפריד הרע מן הטוב, לסוף נכשל האדם גם בעבירה ממש ר' שזהו בחי' כאלו לא מל ונעפי"ז א"ל אשר אצל עשו כתי' ועל חרבך תחי', ואצל ישמעאל כתי' ויהי רובה קשת, כי החלוק בין ה'לוחם' עם חבירו וחרב בידו לבין ה'לוחם' עם חבירו בקשת הוא, אשר ה'לוחם' עם חבירו וחרבו שלופה בידו מכיר בו חבירו שהוא שונאהו, ואף שבאופן אחד הוא רע מאד כי הוא סמוך לחבירו, וכפשע בינו ובין המות, אך באופן אחר הוא בגלגל כי רואה הוא את שונאהו, וינוס מפניו, לא כן הוא כשחבירו יורה בו חצים מקשת, אף שבאופן אחד רחוק הוא שיפגעו בו החצים, אך באופן אחד קשה הוא מן הראשון כי לא ידע להשמר ממנו, וגם אינו יודע ומכיר מי הוא שונאהו הרוצה לבלעו חיים כי הוא 'בענין ב' מיני יצהיר הגיל כנ"ל, וע"כ מכונה עשו בשם חרב ועל חרבך תחי', כי אף שהוא קרוב מאד וברגע אחד אם ישמע לו האדם ירד שאולה חיים, כי הוא מסיתו לדבר עבירה ממש, ר"ל, כנ"ל, אבל ידוע הוא ונגלה להאדם שזהו שונאהו, וצריך להשמר ממנו ולבלי לשמע בקולו, אבל קליפת ישמעאל נסתר הוא מהאדם לגמרי והאדם הולך לו לתומו ואינו מרגיש אשר מרחוק אורב עליו שונאהו אשר בפתע פתאם יורה נ"ל בחציו הם המחשבות זרות וחצונות שהם כמו חצים בנשמת האדם וכמובא בהמעשה מו' בעטלערי' מענין העשרה מיגי חצים, שצוה המלך לירות בהבת מלכה המרמזת לחשמלה.

וע"כ כנגד ב' בחינות יצהיר הנ"ל צריך האדם לעסוק בב' תקונים, הא' הוא כנגד היצהיר המתלבש עצמו במצות, ורוצה להפוך דעת האדם שיחשוב על עבירה שהוא מצוה לצאת האדם להסתכל היטב בעינא פקיא לפקח על עיניו היטב, להבין לופריד הטוב מן הרע, ולהשכיל על דרכיו אם הוא באמת מצוה יעשה, ואם הוא עבירה יכרוש ממנה וזהו נקרא דעת דקדושה היפך דעת הס"א שרוצה להתדמות כקוף בפני אדם כאלו גם הוא רוצה בתקנת וטובת האדם, וצריך גם להתפלל להשיות שיאיר עיניו וינחהו בדרך האמת.

אך אפי' אם כבר יזכה האדם להכין את הדרך הטוב והחיים, הן בכלל והן בפרט, אעפ"כ יוכל להתגבר עליו גשמיות גופו, ועכירות וכסילות דעתו, שילך אחר הרע אף שיבין וידע שהוא רע וזהו קליכת עשו כנ"ל שנסית את האדם לרבר עבירה אף שידע האדם שהוא דבר עבירה, וזהו שמובא בהמאמר הנ"ל אשר עשו ביזה את הבכורה שהוא בחי' חכמה בחי' ראשית חכמה, בחי' לא יחפוץ כסיל בחבונה היינו כנ"ל כי אף שמבין הוא גם בדעתו שלא נכון הדבר שהוא עושה אעפ"כ בשביל תאות לבו משליך הוא כל חכמתו ושכלו ועושה מעשה בהבה ממש אף שגם בשכלו מבין שהוא מעשה בהמה. — וע"כ לא די בזה לבד שישגדיל האדם בינתו עיי למוד התורה. הק' לזעת ולהבין את אשר יאות לעשות, ואת אשר הוא מתועב בעיני ה', כי אף אם ידע ברור כל התורה כולה, אחרי' שגופו ען

ולחוק בתאותיו, לא ירצה הגוף להכניע מפני השכל, רק אדרבה גשמיות החומר תתגבר ח"ו על הצורה, וע"כ לבד מה שצריכים ליריעת התורה והמצות כנגד קליפת ישמעאל הנ"ל כדי לידע מה לעשות וממה להשמר ולהזהר כי לא עם הארץ חסיד, צריכים גם לעסוק בתורה בכח וביגיעה ובמצות מעשיות הרבה כדי להכניע גופו המגושם, וכמאחז"ל התורה מתשת כחו של אדם היינו התורה שלומדין, בכח ומתייגעין בה היא מתשת כחו הגשמי של האדם, כדי שיוכל כחו הרוחני הוא נפש השכליית להתגבר על נפשו הבהמיית, וגם בתפלתו לה' שיקרבהו לעבודתו י"ת ושיזכה לעשות רצונו צריך להתפלל, הן שיאיר ה' עיניו לבל ילכד ברשת היצר הרועה להפוך לו אורחות יושר, ולהמיר לו רע בטוב וטוב ברע כנ"ל, וגם צריך להתפלל, שיזכהו השי"ת אשר מה שזכה לידע ולהכין יזכה גם לקיימו, וכנ"ל, בחי' וידעת היום היינו אף שכבר ידעת, צריך אתה עוד, והשיבות אל לבבך להשיג הידיעה הזאת גם בלבך באופן שלבך שהוא צייר של כל המדות והוא מלך על כל האברים יכנע ויהי' משועבד אל השי"ת כרצון הנשמה שהוא השכל, — וזה ג"כ שאנו מתפללין בתפלת אהבה רבה שנזכה ללמד וללמד כדי לדעת מה לעשות וממה להשמר, וגם מתפללין לישמר ולעשות ולקיים את כל דברי תורתך באהבה וכנ"ל.

וע"פ

ההקדמות הנ"ל נבוא לבאר כל דברי המאמר הנ"ל בסגנון אחד מרישא לסיפא בעוהשי"ת.

וידע

כי ע"י התורה נתקבלין כל התפלות וכל הבקשות"ן הכפיל לומר כל התפלות וכל הבקשות, לעסוק בתפלה להנצל משני בחינות יצה"ר הנ"ל הוא המהפך דעת האדם שיחשוב על מעשיו הרעים שהם טובים ועל העבירות שהם מצות, והב' הוא היצה"ר המגושם שאף שיבין האדם כי רע המעשה אשר הוא עושה ^{צורות הנכונות} לא יפרד ממנה מחמת התגברות היצר קליפת עשו בו ח"ו, — וזהו לפי"ד החלוק בין ל' תפלה ללשון בקשה, כי תפלה ירכו אם מתפללין על דבר שחסר לנו ויודעים אנו מחסרוננו ובקשה נקרא לשון בקשה וחימוש בחי' על משכבי בליטה בקשתי וכו' בקשתי ולא מצאתיו, היינו על דבר שאין ידוע לנו מחסרוננו, ואנו מבקשין להשי"ת שיאיר עלינו אור החכמה והשכל, ולזה רימז רבינו ל' תפלה ובקשה כי לשניהם צריכים כדי להנצל מב' בחינות יצה"ר הנ"ל וע"ז שמבין הוא גם בדעתו שהיצה"ר מכוין להחטיו, ורק שאינו יכול להתגבר עליו אשר זהו קליפת עשו על זה יתפלל להשי"ת שיצילהו מן החטא או מן דרך שקר הזה, וזה נקרא בשם תפלה אך על זה שאינו יודע ומבין אם הוא עבירה או מצוה, שזהו קליפת ישמעאל ע"ז שייך ל' בקשה לבקש מאת השי"ת ע"ז בעצמו שירחם עליו ויוצאו מאפלי"ת חשכת דעתו לאורה, [ובזה א"ל שנה ענין חרב פיפיות בידם פיפיות ב' פיות היינו שני בחינות תפלה כנ"ל, וע"כ נאמר אצל יעקב אע"ה אשר לקחת מיד האמרג בחרבי ובקשתי ופרש"י לשון תפלה ובקשה, נמצא שלשון תפלה מדומז במלת חרב ולשון בקשה במלת קשת (בקשתי ל' בקשה) וכפי שבארנו לעיל שקליפת עשו נקרא בשם חרב, בחי' ועל חרבך תחי', וקליפת ישמעאל נקרא בשם קשת

בחי' ויהי רובה קשת, כ"כ כנגדם צריך להשתמש בקרשה בתפלה הכלולה
 כ"כ בחינות מבחי' חרב ובחי' קשת, ונמצא מכון ממש מה שבארנו שתפלה
 הוא על חסרון הידוע, כי תפלה נקרא בשם חרב וקליפת עשו הוא בחי'
 הרב, ובקשה הוא צ' בקשה וחיפוש כנ"ל כי זה מרמז כנגד בחי' קשת
 דס"א שהוא השונא הנסתר. אשר לזה צריכים בקשה וחיפוש, כדי למוצאו
 ולידע ששונאו אורב עלינו, ועפ"י א"ל גם מה שמסיים הכתוב וחרב פיפיות
 בידם, לעשות נקמה בגוים תוכחות בלאמים היינו כנגד קליפת עשו שהוא
 הרע גמור בחי' עור הערלה שצריכין להכריתו לגמרי נאמר לעשות נקמה
 בגוים, לנקום בו ולהכריתו לגמרי, וכנגד קליפת עשו המתלבש עצמו
 במצות, ע"ז אמר תוכחות בלאומים היינו להוכיח ולברר את סקרו הרע
 ולהפריד הרע מן הטוב שזהו בחי' תוכחה ל' הוכחה ורא"ן.

והתו והחשיבות של ישראל נתעלה ונתרומם בפני כל מי שצריכין
 וכו' גם פה ירמז על ב' ענינים הנ"ל, כי חשיבות ירמז על דבר
 שנראה לעין כל חשיבותו, והן נקרא דבר שמצד עצמו אינו חשוב, רק חן
 נמשך עליו ומחשיבהו, ורא"ן לזה ממאמר חו"ל אסתר ירקרקת היתה, וחוט
 ל' חסד משוך עלין וע"ז ירמזו חן וחשיבות, כי חשיבות הוא שיוכה
 שיאיר לו שכלו שהתורה והעבודה והמצות יהי' חשובים אצלו, וחן נקרא
 אע"פ שלא ירגיש טעם בתורה והתורה, אעפ"כ יהי' חביבים עליו בבחי'
 חן, ועי"ן בספר פרפראות ^{אמנות עשיית התורה} הנ"ל סעיף ג' וגם להלן בסוף
 הכאמר כבואר שב ענין חמה ולבנה דקדושה, שחמה ירמז בעת שהאדם
 הוא בעליו, ונמשך עליו אור השכל מלע ל"א, והלבנה ירמז בעת שנסתלק
 ממנו אור השכל, אזי צריך להתחזק באמונה, ולהשליך כל חכמתו ושכלו
 אז, שזהו בחי' לבנה בחי' ואמונתך בלילות, כי לילה הוא בזמן שחשך
 לחאדם שנחשך לו אור שכלו אזי צריך להשתמש עם מדת האמונה, וכ"כ
 את זה לעמת זה עשה אלקים, ויש בס"א ג"כ חמה ולבנה דס"א, וחמה
 דס"א נקרא השכל של חכמות חיצוניות, שנדמה לו לפי דעתו המשובשת
 שטוב הדבר אשר הוא עושה לרדוף אחר הבלי עוה"ז, ולבנה דס"א הוא
 קליפת עשו אשר אפילו אם יבין שלא טוב הדבר שהוא עושה, אעפ"כ
 יסלק את דעתו וילך אחר תאות לבו, ויעשה מה שלבו חפץ אפילו דברים
 שגם לפי פחיתות דעתו ושכלו הפגים לא נכון לעשותם, כי עכשיו החן
 החשיבות הוא אצלם, היינו כי עכשיו בעוה"ר הן החן, והן החשיבות הוא
 אצלם, כי חשיבות הוא בחי' חמה, כנ"ל, וחן הוא בחי' לבנה, וכ"כ זה
 הוא אצל הס"א, וכנראה בחוש אשר רוב העולם וגם האדם בעצמו רוב
 עתותיו וברוב כחותיו רודף הוא אחר הבלי עולם הזה, ואינו שם על לבו
 מהתכלית הנצחית, ובהרבה ענינים נלכד גם בשכלו ברשת היצר בחשבו
 בדעתו שטוב ונכון הדבר שהוא עושה לרדוף אחר ההון והחבל, כי הבלי
 עוה"ז נחשבים אצלו מתמת שנתהפך דעתו (כי באמת טוב ל' תורת סוף,
 כאלפי זהב וכסף וכן הרבה פסוקים) לחשוב על טוב שהוא רע ועל רע
 שהוא טוב, שהוא בחי' חמה דס"א בחי' קליפת ישמעאל, אך אפילו בזה
 שמבין ויודע גם ברעתו שלא טוב הדבר שהוא עושה ולבו עליו דוי על

שהוא מהפך עולם עומד ונצחה, בעולם עובר, שאין לך שטות גדול מזה (וכאשר כל הספרי מוסר מלאים מזה) ואעפ"כ הוא הולך אחר שרירות לבו הרע, והוא בחי' לבנה דס"א, כי כמו שבקדושה הטאמין יעשה רצון וכו' בוראו, אף באם לא יבין בשכלו שוהו בחי' לבנה דקדושה, כ"כ להיפך את זלעזו הוא רודף אחר תאותיו אף שהם גם כנגד שכלו.

וע"כ

ע"י תפלה ובקשה כנ"ל יזכה להעלות החן והחשיבות, מהס"א, ומשום זה הכפיל גם לשון נתעלה ונתרומם להורות על ב' עליות שבקדושה שיתעלה שכלו, להבין על טוב, טוב, ועל רע, רע, וגם יתעלה ויתרומם אמנוחו, אף על דבר שלא יבין בשכלו יהי' לו כח לבטל את עצמו ואת שכלו נגד השי"ת והתורה הק' וצדיקי אמת, ונלא יהי' כחכם בעיניו לשאול קשיות, ויכיר חסרונו ושפלותו, ויסמוך עצמו על הצדיקים האמתיים, ויעשה בתמימות ובאמונה פשוטה כאשר יצו עליון גם ירמו שתתעלה מחשבתו ויתעלה גם גופו להיות נכנע תחת שכלו ויחבטל החומר, לגבי הצורה לעשות רצון הנשמה כל ה"מים אשר הוא חי על פני האדמה, "כי איש הישראלי צריך תמיד שיסתכל בהשכל של בר דבר, ולקשר עצמו אל החכמה והשכל שיש בכל דבר" גם פה הורה להאדם שיסתכל היטב בכל דבר שיעשה, לבל יוכל יצרו הרע להפוך את דעתו ^{שיצויות נחמה} ^{אצרות כשנת} על רע שהוא טוב, ועל עבירה שהוא מצוה, ואפילו אם ^{וכה להסתכל היטב בהשכל על כל} דבר, ולהבין כל דבר לאשורו, צריך הוא עדיין להרבות בתפלה ותחנונים ולעסוק בתורה ומצות הרבה שיוכה לקשר עצמו אל החכמה והשכל היינו שגם לבו, ומדותיו, יהי' מקושרים אל החכמה והשכל.

וע"כ

קורא הכתוב את היצ"ט בשם "מסכן וחכם" ואת היצה"ר בשם "זקן וכסילי" כי מרמו אשר הן בקדושה הבא מצד יצה"ט יש בו בחי' חיה ולבנה, דעת ואמונה אשר זהו בחי' מסכן וחכם, כי חכם הוא חכמה ומסכן הוא לשון עניות ודלות בחי' מלכות אמונה דלית, דלה ועני ולבנה דלית לה מגרמה כלום—כי לבד מחכמה וקדושה צריך האדם להתדבק גם כן במדת האמונה הקדושה, כדי שאפילו כשיחשך לו אור השמש שהוא אור השכל יתחזק אז באור הלבנה במדת האמונה, ולהיפך את זלעזו עשה אלקים, אשר גם הס"א שהוא היצה"ר יש בו בחי' חמה דס"א ולבנה דס"א, וע"כ נקרא בשם מ"ך זקן, וכסילי, כי זקן ירמו בכ"מ על חכמה בחי' זקן זה קנה חכמה ונא"ל שאצל היצ"ט הקדים ל' מסכן עניות אמונה ואח"כ חכם, כי כן דרך הקדושה, להשתמש מקודם באמונה וע"י אמונה זוכין אח"כ לבוא גם לאור השכל בחי' טוב טעם ודעת למדני, כי במצותיך האמנתי מכבר, וגם בתורה זו מבואר כי השכל הוא אור גדול מאד, וא"א לזכות אליו כ"א ע"י בחי' נון מלכות אמונה, היינו שא"א לזכות לאור השכל כ"א ע"י שיתחזק הרבה באמונה להאמין בהשי"ת ובתורתו הק' ובצדיקים האמתיים, ואח"כ יזכה לאור השכל, לא כן הוא הס"א נקרא זקן וכסילי, כי קודם הוא רוצה להשיג בשכלו, ואח"כ יאמין, וע"כ זה וזה לא עלתה בידו ונקרא זקן וכסילי וע"כ מובא בט' גחת השלח, אשר אוה"ע מקדימים היום ללילה כי מקודם רוצים להבין, לא כן אנו בני ישראל מקדימים הלילה להודות שמחלל

הידושים ובאורים

צריכים להתחזק באמונה אשר ע"י גובה אח"כ לאור השכל והן מונים לחמו
 כי העיקר הוא אצלם מה שמכנינים. ואנו מונית ללבנה. כי בעוה"ז בשביל
 הכתירה גברה ההסתרה מאד. בכל הענינים הן בכלליות ישראל שהם העני
 אשר בהם בחר ה' הם גבוים וסחופים וכו' וכן בפרטיות יראי ה' האמתית
 ימאסו, ורק לעתיד נזכה שיושלם אור הלבנה כאור החמה, שהכל יבינו אז
 גדל יקר תפארת ישראל בכלל וגודל יקר תפארת הצדיקים והיראת
 האמתיים.

יע"ב בעצתו לאדם להנצל מב' בחינות יצרין הנ"ל צריך האדם לעסוק
 בתורה בכה, כי ע"י העסק והלמוד בתורה יגדיל דעתו ולהבין
 ולידע איך להתנהג בכל ענין בחי' את הדרך אשר ילכו בה ואת המעשה
 אשר יעשון. וע"י שילמוד בכח וביגיעה יכניע את גופו המגושם תח
 נשמתו ושכלו.

וזדו ענין חיבור החית והנון, חיבור מדת המלכות בחכמה, שירמו
 על חיבור הדעת והאמונה, המוח והלב, הנשמה והגוף, להיות
 תואמים יחדיו מלמעלה לקיים רצון קינו ית' (וע"כ ניתנה התורה בחודש
 השלישי שהוא מזל תאומים להורות שעיקר קבלת התורה תלוי בחבור דעת
 ואמונה.

ישפיר ניחא מה שמסר ^{אוצרות התורה} ~~אוצרות התורה~~ ומתחזי כי צוציתא דנורא חולתא
 ברישאל שדרך הבע"ז להתלבש עצמו במצות. כי באמת טובב כל
 המאמר על ענין זה כנ"ל.

ובזה ניחא ג"כ ענין שמלכה התורה בשם אלותא צורת מקל, דחקוק על"י
 אהי אשר אהי, שהוא כולת שמותיו של הקב"ה, כי באמת צריך
 לשניהם, וזהו מבואר בספר פרפראות לחכמה מהרב מכשהעדין ז"ל על התורה
 זו אות ט' בזה"ל והנה מה שצריכין לרפואת משוגעים שני החבולות היינו
 הכאות, והשבעות, כי בהשגעון בעצמו יש בו ב' בחינות א' מה שרוח שטות
 מהפך דעתו לומר על רע טוב, והב' מה שהוא חפץ בעצמו בדברי שטות,
 ועושה דברי שגעון שאפי' בדעתו הטיפשת הוא מכין שהוא שטות ואעפ"כ
 הא עושה והולך אחרי שרירות לבו המשוגע, ע"כ צריכין להכניע השגעון
 ג"כ בשני מיני תחבולות, כי צריכין להכותו כדי שלא יהי חפץ עכ"ס
 בהשגעון, ולא יעשה עכ"פ דברים שהוא מכין בעצמו שאין לעשותם, רק
 בחכמה שעדיין יש לו רוח שטות שבהפך אורחות יושב ונדמה לו באמת על
 רע שהיא טוב וצריכין לעשותו, על זה צריכין השבעות ושמות הק' לגרש
 ממנו הרוח שטות ולא יהפך דעתו ח"ו.

וב"ב היצה"ר שרוצה לעשות את האדם משוגע יש בזה ג"כ שני הבחינות
 הנ"ל כי בתחלה מהפך את דעתו לומר על רע טוב ומתלבש עצמו
 במצות כאלו מסיתו לעשות טעות, ואח"כ עושה אותו משוגע ממש כ"כ עד
 שחפץ בעצמו בדברי שטות ועושה דברים כאלו שהוא מכין בדעתו הטיפשת
 ג"כ שהם שגעון ואין לעשותם וע"כ מכניעין אותו ע"י התורה הק' שיש
 בה שני מיני תחבולות הנ"ל כי יש בה בחי' מקלות ושמות כנ"ל.

חידושים ובאורים

וזהו ענין דחקיק עליי אהי אשר אהי, כי נגד היצה"ר הבא על האדם
 בבי מיני תחב לות כנ"ל יבטח האדם בכח התורה הק' ובחסדי ה' כי לא
 חמנו וכו' ולא יעזוב את חסידיו וע"ז מרמז אהי אשר אהי, אהי עמהם
 בצרה זאת, ואהי עמהם בשעבוד שאר מלכיות, היינו באיזה אופן ותחבולה
 שירצה הבע"ד להתחכם על האדם ולתפסו ברשתו, אזפ"כ ואתה מרום לעולם
 ה' לעולם ודרך על העליונה וזהו הסוד שגילה השי"ת למשה רבינו ע"ה
 ללמד לישראל לבלי יסלו בדעתם ח"ו אף אם יראו שעובר עליהם גלות אחר
 גלות וכ"כ בסרסיות אם רואה האדם שכמה פעמים התחיל בעבודת ה' ואח"כ
 נפל מזה וכן הרבה פעמים רק יבטח בחסדי ה' אשר כמו שזכה ברוב
 חסדיו לצאת מגלותו הראשון כן יזכה גם לצאת מכ"ל גלויות נפשו, ועלינו
 רק לעשות את שלנו ולעסיק בתורה ובמצות הרבה בכח וביגיעה גדולה
 כרצונו י"ת וכרצון יריאיו האמתיים ולהאמין באמונה שלמה שבכח וזכות
 התורה והתפלה נזכה להעלות ולרומם את החן והחשיבות דקדושה הן בכל"ל
 והן בסרט, ונזכה להעלות ולקשר עצמנו ואת כל העולם כולו להשי"ת
 ולתורתו הק' בזכות וכח הצדיקים האמתיים שערכו בעדינו להשי"ת להביא
 אותנו ואת כל העולם כולו לגמר התיקון בשלימות אמן כ"ד.

חידושים ובאורים על סדר הפרשיות שבתורה *

ב"ה אטוואצק יום ועשיק לסדר שלח לך תפריח לפ"ק.

בעזה"ש"ת נתחדש אצלי לבאר כל הפרשיות במדבר נשא, בהעלתן
 שלח ע"ס התורה תקעו ממשלה לקוטי מוהר"ן חנינא בימן
 א' והיוצא משם לענינינו הוא, כי איש הישראלי נברא שיהי לו ממשלה
 על המלאכים, וצריך לראות שיהי לו כח לעמוד בממשלה זו שלא יתקנאו
 בו המלאכים, ויפילו אותו ח"ו, והעצה לזות הוא שיקשר עצמו לשרשי
 הנשמות של ישראל, ועל ידי זה ניצול מהם וזהו ענין כשעלה משה למרום,
 ואמרו מלאכי השרת מה ליגור אשה בינינו וכו' אמר אני מתיירא שלא
 אשרסוני בהבל פיהם א"ל הקב"ה אחוז בכסא כבוד, היינו שנתן לי השי"ת
 עצה לאחוז ולהתקשר בשרשי נשמות ^{אוצרות התורה} ^{אוצרות השלח} כסא הכבוד אם כל חי.
 שעיין יהי ניצול מקנאת המלאכים כנ"ל, או יקשר עצמו עם מפורסמי ומנהיגי
 הדור, כי הנשמות נחלקים תחתם כי כל מפורסם או מנהיג יש לו כמה
 נשמות פרטיות השייכים לחלקו אך צריך לידע ולהכיר את המפורסמים
 איזהו ע"י שקר ועזות, כי יש כמה מפורסמים שהם בשקר ועזות כשרז"ל
 עזות כלכלהא בלא תגא (סנהדרין ק"ה ע"א), ולהכיר אותם צריך לבנוח

(*) המכתב הזה קבלתי עור לפני כמה שבועות והחדושים שייכים על
 הסדרות במדבר, נשא, בהעלותך, שלח, ומפני שנתעכב הוצאת הקובץ עו
 כה הכאתים עתה שלא למנוע טוב מבעליו.

חידושים ובאורים

את היראה שבלב על יד שיסמור את הלב מני' מדות המססדין את היראה שתלוי בלב, והנני מדות הם האות. ממון, ותאות אכילה, ותאות משגל. **ולתמו** חגי' מדות הנני' הוא ע"י הרעת שממשיכין אל הלב ובכל רגל ורגל מהשגל רגליים נמשך התחדשות המוחין לתקן מדה אהה מהג' מדות הנני', כי בספסח נתתקן תאות ממון בחי' (שמות י"ב), וישאלום בעל כרחום (ברכות ט') שהם לא רצו כלל, ובשבוצות נמתקן תאות משגל בחי' דם נעכר וזעשה הלב וסוכות הוא תיקון, אכילה כי נקרא חג האסיף שאוסף כל מיני מאכל, והוה בחי' תיקון תאות אכילה כי אינו דומה מי שיש לו פת בספרו למי שאין לו זכו' (יומא ע"ד).

והג' מדות הנני' הם נגד עבודה זרה, גי'ע, וש"ד, ע"ז נקרא אפילו קלקול האמונה כשאין האמונה בשלימות, גי'ע נקרא מי שאינו שופר הברית כראוי, ש"ד נקרא שלא לבנות שום אדם, כי המלבין פני חבריו כאלו שופך דמים דאזיל סומקא ואתי תיורא נמצא שפסח הוא תיקון האמונה כנגד האות ממון שהוא ע"ז כי כל הע"ז תחובים בממון (לקיים ח"א סי' אכילה כנגד אל' תהי' בו לכל אדם היינו כי אף כשנתגרש אדם מן הבית ויוצא לחוץ אל הסוכה יש לו קדושה גבוה (וכעין זה שמעתי מא' מאנ"ש לפרש הכתוב בשוא גליו. אתה תשבחם, כי האדם בעת שעוברין עליו ימי הרע חיו והגלי הים מגרשין אותו מן הקדושה ופן השוב הוא מבוזה את המגיעות וחושב שא"א שיעשה גחיר להשיית גם משם, אבל הקביה מקבל דיקא נחיר מהאיש הזה המתחזק עצמו בכל מה שיוכל בתוקף חשכת גלותו, והוה בשוא גלית אתה היינו הקביה תשבחם משבח אותם ויש לו שעשועים גדולים, ובוה יובן הנני' שוהו שהאדם יוצא לסוכה סבית לחוץ ויוזע ששם יש קדושה גבוה דיקא זהו נקרא אל' חתי בו זכר, וגם בסוכות מקריבין ע' סרים כנגד ע' האומות, כי אל' תהי' בו לכל אדם) **נתיין** נכלל במקומו של עולם, ויכול לדון את העולם, כי אל' תדין את חברך עד שתגיע למקומו, ומי הוא שיכול לידע ולהגיע למקום חברו, כ"א השנית. שהוא מקומו של עולם, ואין העולם מקומו, הוא לבדו יכול לדון את העולם, ולעשות ריה, והוה לביתך גאוה קודש ה' לאורך ימים, היינו שהשיית המשיך רק קדושתו לבית המקדש מחמת שהי' שם דברים נאים, אבל הוא ית' בעצמו אין העולם מקומו, רק הוא מקומו של עולם, וע"כ ה' לאורך ימים היינו שרק הוא יכול לעשות ר"ח שהוא יומא אריכתא וכר' עייש בהתולח באריכות.

וכ"ז נתבאר כסדר בסדר הפרשיות הנני' כי מתחלת בס' במדבר כתיב מספר על בני ישראל, היינו כי צריך לידע מספר של ישראל ולקשר עצמו עמהם, אפי"כ מספר בני. לוי גרשון קתה ומררי, שהם תיקון ג' תאות הנני', גרשון מרמו כנגד אל' ההי' בו לכל אדם, כי אף אם האדם נתגרש מהקדושה אע"כ צריך גי"כ לדונו לכף זכות ולמצוא בו נקודות טובות וחנייתו אחירי המשכן לרבו שאף אם נתגרש האדם אתורי המשכן גם שם

ספר אור זרחה קונטרס א' הודפס מתוך אגרות התורה, עמוד 13

נמצא. השי"ת בבחי' ואציעה שאול הנך, וע"כ מקומם. במערב מקום שקיעת השמש. והאור אחורי המשכן, אל תבזה אותו האדם ואתו המקום, רק תאמין אשר גם שם נמצא השי"ת, וממקום שאתה שם תצעק להשי"ת ויעלו ממך שעשועים גדולים. למעלה, ולכן כתיב בבני גרשון גם ה"ם מה שלא נכתב כן בשאר בני לוי, להורות שאף מי שנדמה לו שהוא כבר רחוק מן הקדושה לגמרי, באמת גם הוא בכלל הקדושה וזהו לשון גם הם, ובוה מיושב מה שאצל בני גרשון. כתיב. תחלה לבית אבותם ואח"כ למשפחתם ובשאר בני לוי כתיב למשפחתם ולבית אבותם, כי מי שנדמה לו שהוא רחוק לגמרי מהשי"ת ואין בו שום טוב, צריך להתחזק בזה שלא עשני גוי, היינו שעכ"פ הוא מזרע ישראל. עם קדוש, וזהו בתחלה צריך לחזק עצמו לבית אבותם מה שהוא מזרע ישראל, וע"י שהאדם דן א"ע לכף זכות ומחזק עצמו ללכת בדרכי ה' אף אם הוא כמו שהוא, ע"י יזכה לכנס באמת לכף זכות, ולהמנות בין ישראל הכשרים וזהו למשפחתם — ובני גרשון לבני ושמעי, כי איתא בדרוז"ל בלקו"מ ח"א סי' י"ז בהתורה ויהי הם מריקים שקיהם, אשר ע"י האויר הנח והוך יוכלו גם הרחוקים לשמוע דברי הצדיק האמתי כי מה שהרחוקים אינם שומעים, הוא מחמת הרוח סערה שמבלבל האויר, ועי"ז לא יוכלו לשמוע, אבל ע"י מצות צדקה כמבואר שם עושין אויר הנח והוך. ועי"ז יוכלו גם הרחוקים לשמוע עי"ש באריכות, וזהו לבני ושמעי, ע"י אויר הנח והוך. בחי' לבני לבן יכו. לשמוע קול הצדיק בחי' ושבענ הולך. בכל המדינות (אסתר ט') כמב' שם נמצא שגרשון מרמו נגד אל. תהי' בז' לכל אדם שהוא בחי' חג הסוכות. וקחת מרמו נגד שבועות, כי בשבועות נחנה התורה וקחת מטועני הארון הי', וע"כ קחת הוא ל' אליו יקחת כל העמיתים השונות הוא תיקון הברית נגד תאות גיאוף כמבואר בהתורה הנ"ל ותקון הברית. הוא תקון הכללי כי הוא כולל כל התקונים, כי כאשר יתקן האדם. תיקון הברית, יתקנו ממילא כל הלאוין שעבר כמבואר בהתורה (האי גברא. לקו"מ ח"א סימן כ"ט) וגם מבואר בהתורה בקרוב עלי מרעים (לקו"מ ח"א סי' ל"ז) שכל אומה ולשון יש לה מדה רעה בסני עצמה, ויש גם בע' הכולל. שכל הרעות של כל העין לשון כלולין בתוכו, והיא תאות גיאוף. ומי שמשבר תאוה זאת, אזי בקל יוכל לשבר כל התאות. וזהו ירמו קחת ל' אליו יקחת כל העמים כי ע"י תקון הברית ממלא כל המדות רעות הכלולים בכל העמים, וכנעין ונפלין לפניו. ומררי" ירמו נגד תאות ממון, עיין בהתורה צוית צדק לקו"מ ח"א סי' כ"ג על דברי הזוה"ק שאלמלא מלחא לא הוה עלמא יכיל למיסבל מירדות, שמפרש רבינו הק' שמרירות הוא תאות ממון, (היינו מי שהוא משוקע בתאות ממון, ואינו מאמין שתקב"ה יכול לסרנסו בסבה קלה, ורודף אחר פרנבתו ביגיעות גדולות, ותמיד בעצבות ומרה שחורה בחי' (בראשית ג') בעצבון תאכלנה) ומלחא ירמו על תקון הברית, בחי' צדיק, בחי' ברית מלח עולם הוא, וע"כ משכנו של מררי בצפון, כי מצפון זהב יאתה, וע"כ בני מררי מחלי ומושי, עיין בהתורה הנ"ל שתאות ממון הוא בחי' אנפין חשיכין, וזהו מושי ל' וימש חושך, וזהו שדרחז"ל על וימש חושך שהי' החושך עב כעובי דינד, כעובי דינר דליקא

להודות בכל החיובות והנרירות, והעצבות של כל העולם הוא עיי תאות
 ממון, בחי- כעובי דינר, וזה מחלי ומושי, היינו שתאות כמין הוא עצבות
 זמרה שחורה, אנפין חשוכין, המלכה כל חייו של האדם, כמובא בהתורה
 הנ"ל (ומבואר גם הרבה בדברי רבינו ז"ל של החולשות והחלואות באים
 ר"ע עיי עצבות ומ"ש) וע"כ בפסח שאז הוא היקון תאות כמין כני"ל אוכלין
 מרור ע"ש וימדרו את חיהם, וע"כ נשיא לבני מררי צוריאל בן אביחיל,
 חיל הוא ממון, ע"ש הכתוב כי הוא הנוחן לך כח לעשות חיל (דברים ה'
 ומפ' התרגום ארי הוא יהיב עיטין למקני נכסין, ואבי הוא ל' רצון מלשון
 ואבית תהלה, ואביחיל חיל הוא שרוצה לאסוף ממון, והתקון לתאות ממון
 הוא אמונה שיאמין בהשי"ת שכמו שברא אותו יש מאין כן יוכל לפרנסו
 יש מאין בחי' מאן דיהיב חיי יהיב מונני, וזהו צורי-אל שיתכנין בעצמו
 שהקביה יצר אותו בחי' צוריאל ומסתמא יפרנסו, ולבני גרשון נשיא אליסף
 בן דעואל" כי בני גרשון ירמוה על ענין אל תהי בן לכל אדם, בחי' סוכות
 כני"ל וסוכות נקרא חג האסיף, וזהו בחי' אליסף שמאסף לכל המחנות
 להודיעם כי ה' אתם כי מלא כל הארץ כבודו וכמובא בדרז"ל מענין שהצדיק
 האמת מודיע גם להדרי מטה שנפלו למקום שנפלו חיו, לכל יתיאשו עצמן
 כי אין שום יאוש בעולם כלל, ומודיעים ומחזקים כי ה' אתם, וזהו אליאסף
 שמאסף לכל בן דעואל ומודיע להם יאלקים שליט בארץ, בעליונים ובתחתונים
 בחי' דרי מעלה ודרי מטה, ולקחת הנשיא אליצפן בן עוזיאל" כי קחת
 ירמו על תיקון הברית כני"ל, וזהו אליצפן שיצפון הסיפה והגבורה ולא
 יתן כחו לזר הנאמר על פגם הברית בחי' אל תתן לנשים חליך, בחי' סן
 תתן לאחרים הודך ושגותיך לאכורי (משל"ה) בן עוזיאל עיין בהתורה אני
 ה' הוא שמי לקו"ב ח"א סימן י"א מביא התקוני זהר בועז ע"ש בו עז בו
 חוקמא בחי' כי כאיש גבורתו הנאמר על תקון הברית, וזהו בן עוזיאל
 ל' בועז, וע"כ בני קחת עמרם שהוא קדושת המחשבה עיין בדרז"ל על ושער
 רישיה כעמר נקי שהמחשבות נקראים עמרי עומר שעורים עיי"ש, ויצהר
 נקרא ג"כ על שם המחשבה שהוא בחי' שכן בחי' שכן משחת קדש, בחי'
 נטימין הטוב תריק על שבעה קני המנורת המרמז על הכותין קדושים כידוע,
 ועוזיאל ע"ש בועז כי ב"ש ל"ט, ל"ט מלאכות, ול"ט אורות בגימ' ע"ז עם
 הכולל עיין בהתורה אני ואתם הנהיג, וחברון הוא מלשון חיבור דק'
 להמשיך המוחין בכלים בקדושה (ועיין מזה בלקוטי עצית המשולש אות אמת
 ואמונה מענין חבור הדעת באמונה יזהו בחי' לא טוב היות האדם (בחי'
 דעת) לבדו וכו' עיי"ש ויונעם לנפשך מאוד, וזהו בני קחת עמרם יצהר
 חברון ועוזיאל. —

והנה בהתורה תקעו הנ"ל מבואר אשר עיי תקון הגי' מדות זוכה ליראה
 וע"כ גרשון קחת, ומדרי, שמרמזים לתקון הגי' מדות כני"ל, הם
 בני לוי, כי עיי תקון הגי' מדות זוכין ליראה שהוא בחי' לוי כידוע אשר
 לוי הוא מסטרא דיראה, ומובא גם בדברי רבינו ז"ל על הפ' וסרח מטה
 אהרן שאהרן כהן הוא בחי' חסד ולוי הוא בחי' גבורה יראה (וגבורה גם
 גימ' יראה כמובא).

חירושים ובאורים

ואח"כ כתי' בפרשה וישלחו מן המחנה כל צרוע, וזב, וטמא לנפש, ודרש בגמ' שהם כנגד ע"ז, ג"ע, וש"ד, צרוע מוציא רע הוא ש"ד כנ"ל כתי' אל תהי בו לכל אדם, וזב הוא פגם הכרית, וטמא הא ע"ז עיין בהתורה צוית צדק היא סי' כ"ג הנ"ל אשר על השקועים בתאות מכון נאמר וזהבם לנדה (יחזקאל ו') היינו בחי' ע"ז, כמיש חז"ל (שבת פ"ט) מנין לע"ז שמטמא כנדה שנאמר תורם כמו דוה עיי"ש, כי אחר הפרשה של גרשון קהת ומררי שהם תקון ג' מדות ג' תאות הנ"ל נאמר שלוח מן המחנה אלו הג' שהם כנגד ג' תאות הנ"ל, וכדאי' בספורי מעשות לרבינו ז"ל בהמעשה מז' בעטלערס, און מען האָט אַרויסגעשיקט דריי כתות קנעכט שהם ג' עבודות הנ"ל.

ואח"כ כתי' ג' פרשיות באדיכות, פרשת גזל הגר, ופרשת סוטה, ופרשת נזיר, גזילת הגר להשמר מתאות ממון, ופרשת סוטה להשמר מפגם הברית, ונזיר מ"ן ושכר יזיר נגד תאות אכילה, וזהו שרימזה התורה להאדם שיראה להשמר מג' תאות הנ"ל, כדי שיהי' בכלל גרשון קהת ומררי ולא יצטרך להשתלח מן מחנה הקדושה (ועפ"ז א"ל אשר גם השלישה מחנות, מחנה כהונה, בחנה לויים, ומחנה ישראל, ירמוזו כנגד תיקון ג' תאות הנ"ל, כי כהן" ירמוזו נגד תקון תאות ממון עיין בהתורה להמשיך השגחה לקוי"מ היא סי' י"ג, אשר ע"י צדקה שהוא בחי' חסד משברין תאות ממון, וידוע אשר הכהן הוא כמדת חסד וכמובא גם לע"ל, וגם מבואר בהתורה ואת העורבים צויתי לכלכלך לקוטי תנינא סי' ד' אשר ע"י הצדקה נתגלה הרצון העליון אשר השיית מנהיג העולם ברצונו לבד, היפך תאות ממון שחושב האדם אשר כחו ועוצם ידו עשה לו החיל, וזהו בחי' והי' על מצחו לרצון הנאמר אצל הכהן גדול, כי ^{אוצרות התורה} ^{אוצרות השלום} שדמתי חסד נתגלה רצון ה' לידע שהכל מתנהג ברצונו ית' לבד עיי"ש, "ולוי" ירמוז על תקון הברית, כי לוי היא מסטרא דיראה וכנ"ל יע"י יראה זוכין לתקון הברית, עיין בהתורה סתח ר' שמעון לקוי"מ ח"א סי' סמך, אשר להנצל מפגם הברית זוכין ע"י יראה בחי' שקר החן והבל היופי אשה יראת ה' היא תתהלל, היינו שע"י יראה זוכין להנצל משקר החן וכו', "וישראל" ירמוז נגד תקון אל תהי בו לבד אדם כי עמך כולם צדיקים וכל זמן ששם ישראל נקרא עליו הוא בכלל ישראל, נמצא שגם השלש מחנות המובאים בפרשת נשיא ירמוזו על תקון ג' תאות הנ"ל, וע"כ "טמא לנפש" שירמוז על ענין ע"ז תאות ממון כנ"ל נשתלח מן מחנה כהונה, "וזב" שהוא בחי' פגם הברית נשתלח מן מחנה לוי, "ומצורע" מוציא רע, שמוצא חסרונות בכל אדם שהוא מסטרא דקץ כל בשר המבואר בהתורה מרכבות פרעה לקו"מ היא סי' ל"ח שמוציא חסרונות בכל אדם, ע"כ נשתלח גם מן מחנה ישראל. המו"ל).

ואח"כ כתיב השלש ברכות של ברכת כהנים יברכך, יאר, ישא, יז ע"י תקון ג' מדות הנ"ל זוכין להג' ברכות, כי "יברכך" דחו"ל בממון נגד תקון תאות ממון, יאר הוא נגד תקון הברית עיין בהתורה רציצא, אשר לזכות להדרת פנים הוא ע"י תקון הברית, בחי' הוד והדר לפניו, כשעזו וחדוה במקומו עזו הוא תקון הברית בחי' בועז כנ"ל והוא חדוה דמטרוניתא ועי"ז

זוכין להארת ולחדרת פנים. ישא' הוא נגד תקון תאות אכילה כי חזי דרשו עהיפ ישא' ה' פניו וכו' איך לא אשא להם פנים שאני אמרתי ואכלת ושבע וברכת והם מדקדקין מכזיח עד כביצה, אשר זהו בחי' תקון תאות אכילה שאפילו הם אובלים כזית הם ממכרכין לה ע' זה היפך הרשעים שתמי חסר להם בחי' בטן רשעים תחסר, וע"כ יברכך נגד ממון, יאר נגד תק הברית, ישא נגד תקון אכילה.

והנה מכוזר בהתורה תקעו ממשלה הנ"ל, אשר ע"י תקון ג' מדות זוכ ליראה, וע"י יראה זוכין להכיר את המפורסמים האמתיים שהם שר' נשמות ישראל, וע"כ כתי' אח"כ בפרשה, פרשת הנשיאים האכתיים של נ שבט.

ואח"כ כתי' פרשת בהעלותך את הנרות ומקשו הז"ל וכי לאורה הוא צר רק נר מערבי עדות שהשכינה שורה בישראל, שזה בחי' הנאט בהתורה הנ"ל על פסוק לביתך נאווה קודש ה' לאורך ימים, אשר הקב הוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו, כי הנה השמים ושמי שמים י יכלכלוך, אף כי הבית הזה (מלכים א' ח') רק השרה שכינתו בבית המקד מחמת דברים נאים שהי' שם, שזה בחי' לביתך נאווה קודש עיין שם באו ייד באריכות וע"כ ה' לאורך ימים, רק הקב"ה יכול לעשות ר"ה שהוא בו יומא אריכתא (ביצה ד' ו') כי הוא מקומו של עולם ויודע מקומו של נ אהר ואחד, ועי"ז דן את כל העולם לכף זכות, שזהו בחי' אל תדין א חבירך עד שתגיע למקומו.

וע"כ אחר פרשת בהעלתך שהוא עדות שהקב"ה השרה שכינתו בישראל ובאמת הוא מקומו של עולם, ודן את כל העולם לכף זכות, נאנ אח"כ פרשת פסח שני, שהטאים או שהיו בדרך דחוקה נתן השי"ת עצה לפי מקומם לעשות פסח שני, כי הוא מקומו של עולם, ויודע מקומו כאו"א כנ"ל ודן את כל אחד לכף זכות, ומרמז לו רמזים לקרבו ממקום שה ובזמן שהוא שיתעורר לשוב, שזהו בחי' ר"ה יומא אריכתא כנ"ל, וע"כ כה אח"כ ותקעתם בחצוצרות וכו' ^{אוצרות התורה} ^{אוצרות השמים} לפני לזכרון לפני שזהו ענין ראש השנה, מחמת חולשתי אכתוב ^{אוצרות התורה} ^{אוצרות השמים} ש' שאר פרשיות ענין נבואה, ותפלה, ודבר ה', ובכזל מתרפאין, הנאמר בהתורה תקעו הנ"ל — במעם אחר

יצחק בן דינה קראקאזסקי

מאמרים בענין עמודת ה'

ב"ה ווארשה.

"חשבון הנפש בערב עבור מארי דחושבנא."

שמע... ה' אלקיננו ה' אחד דובר אליך, וקורא אותך לשובתך, קנץ כ חושיק, והטה מחשבתך ולבבך להבין ולשמע דבריו ורמזי הנה היום הנוכחי עבר וחלף לו, ונוסף על ימך שעברו בחושך. עוד מע

והמבלי שינה יפלו עליך ותצטוף אל השינה, ונשמחך תעלה ליתן דין וחשבון מפעלך הטוב, הזה ומכל, הימים עד עתה, והנה אתה לא ידעת מי הם העומדים עליך ומצמים ומחכים שחגור עיניך עתה ותשליך גם היום הנוכחי אחר גיך לבלי לתקנו. במה שתוכל גם עתה לתקנו, אחר כל הקלקולים ואחר כל מה שעבר עליך היום, כי עתה ברגעים מועטים תוכל לחטוף טוב כזה שתתקן היום הנוכחי, אשר עבר, וגם כל הימים אשר חזית עד הנה, אם תדמה כי המבלי שינה הנופלים עליך הם דרך הטבע, כי שפוחים הם ממהום, למען בסיחך בעוצם קטנות ובלבול מחשבתך, ועייפות גופי אם תחזק לחשוב בגדולות השם וממשלתו ותכנע אליו להכין א"ע לכנוס ולבקר בהיכרו, בהמסר נפשך אליו באמת, אז תזכה ע"י עבודת האל, גם אז ביום באחרון להשלים נפשך בהתקונים אשר תצטרך אז ולמות בקדושת השם, לכן אשא"ך ותענני! ההמבדדת היום אשר התקן הזה עולה על כל התקונים אשר מעולם, צאם לאו, תחזוק לקיימה מיד ותזכה לכל טוב, ואם אינך יכול בשום אופן לנצח היצר בזה, ראה במס"נ לחטוף עכיפ הבע שעה על המבודדות, נחשבין הנפשי, ב) אם לא למדת היום שלחן ערוך; ראה למוד, עתה, ותשבר כל המניעות על זה ללמוד עכיפ מעט בשו"ע הלכה פסוקה.

ג) גם, אם לא אמרת תהלים ויקוטי תפלות (הוא ספר התפלות מהרב ר' נתן זצ"ל על סדר התורות שבס' לקוטי מוהר"ן המו"ל) חזק לאמר איזה מזכור ואיזו תפלה, — ד) גם טוב אם אינך מוכן לקום בעיד לילה ללמוד תורה שבעל פה, שתחזוק עתה ללמוד ~~התורה~~ ^{התורה} ~~בשבת~~ ^{בשבת} או גמרא קודם השינה, כי למוד תורה שבע"פ הוא תפקיד ^{התורה} אף אם התבודדות היום אעפ"כ חשוב עתה במה עבר היום, ועל כל מה שפגמת התודה עליהם בפה מלא לפני השי"ת שימחול לך, כי רב חסד הוא ונחם על הרעה ותנון המרבה לס"וח.

זכריא את שמע וכל הפסוקים הנדפסים בהסדורים בכונה גדולה, כי כל הפסוקים ובפרט השיר של פנעים הם תקונים גדולים לתקן פגמי הברית, וכל שאר פגמים מהיום הנוכחי ומעולם, — ותאמר ברבת המפיל ותתפלל לקום בתצות ולבלי לאחר זמן קריאת שמע ותפלה ולזכות במשפט אשר אתה הולך שמה, — ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

... זכרון. עלמא דאתי בבוקר!

וישב הים לפנות בוקר לאיתנו, בקר ויודע ה' את אשר לו, התנאי על מה החזיר לך הקב"ה הנשמה יאחר ששבה אליו אתמול פגומה ומלאה בושח וכליקה, והקטרוג של "מה אנות, כי תזכרנו" נתעורר מחדש שלא תחזור הנשמה אליך עוד, להתלבה כפעם בפעם והיא גם היא הסכימה להקטיגור, וגם בקשה מאת אביה להשאר אצלו ומלחם אביה תאכל, כי אמרה כי יראה לבל יצא שכרה בהפסידה, אבל רחמי השי"ת נתעוררו עליך בזכות הצדיקים האמתיים, אשר ערבים לך, כי חשוב לטוב וישוב ה' לשוב עליך כאשר שש על אבותיך, לכן תדע, כי שליחות גדולה שולחת פה, ומשדה גדולה על שכמך, כי בכל תנועה ותנועה ומחשבה דבור ומעשה שלך ובכל

לסתכלות ורצון, נתחקנים עולמות או נחרבין חיו, עד התקן האחרון של
 ב'את המשיח והחיות המתים, וחדע כי מלחמה חדשה ונסיון חדשן בא נגדך
 בכל יום ירדות ובלבולים, קטנות ועיפות, ובכל התגברות ההסתרה אף אם
 היא מסודרת בדרך הטבע, כגון בהתעירר בך הרעב או השינה גם בס מלובש
 רצון השיית המנסה אותך אם תרוץ אליו, ותעלה עיניך אליו בכל ענין,
 והעיקר שבכל העיקרים, שאם תפסיק הרצון שלך, ותתחיל בכל פעם מחולל
 לפעית לך סדר חדש להתקרב אליו ית' ולעשות רצונו כאלו לא התחלת
 משולם. נגד-שונאך הרוצה להפוך האמת והטוב שלך לבצעך חיים, ולהראות
 לך שנאבדת לעולם, וכאלו עדיין לא-התחלת לעשות טוב, און אז מין דיר
 וועט שוין קיין לייט נישט זיין חיו, תלעגלו ותבטח בכח הצדיק האמת
 שערב-להקב"ה שיביאך לתקן גדול ונצח ותתחיל מחדש לכנס ולחטוף כל
 מה שתוכל בעמחה גדולה, לכן הודה לו על חסדו ואמור מודה אני לפניך
 וכו' ורחץ ירך להסיר הטומאה הנזל המתעוררת מחדש זה נגד-זה והתלבש
 בוריות עפ"י דין טרע, כי אז נתלכשין כל העולמות ומצוין ומחולל
 להחקונים שלך, וטובל עצמך במקוה ^{אצרות התעורר} המשיך קדושה ^{אצרות השלום} מראשי דכל
 ראשין מאז ה' העולם מים במים, והכנס לביתו ביראה ואל תדבר עם-שום
 אדם והשתחוה לפניו יתברך, והתחל התפלה מלה במלה ובנעימות קול יעזב
 לפני הבורח בעירות ותשבחות, ותטוף עניות אמן ויהיל בשמחה גדולה יותר
 מאכנים טובה ומרגליות, וכל הון דעלמא ובפרט תפלת השמיים אשר אתה
 מתפלל בעולם האצילות לפני כסא כבוד תפשות עצמן מכל גשמיות, ותדמה
 למי'אכי מעלה, ואח"כ הילדיו וגמר התפלה בלחנה גדולה.

אזהרה

התפלה תלמוד ספרו מזהירך, להכין עצמך לקראת התקן הגדול
 הכללי הכולל הכל הבריח התיכון המבריה מן הקצה אל הקצה והוא
 החבודות אם לא זכית לה קודם אור היום, אשר אז זכנה העיקר והשליל
 השעורין אשר אי אפשר לחשמה להיות בלעדן והוא שיע בכל יום
 והתבודדות, גם ספרי רבינו ז"ל מוכרחין להנפש בכל יום, אח"כ תשליט
 השעורין על תהלים ולקוטי תפלות וכפ מה שתזכה יותר ללמוד תורה שבע"ס
 ובכתב, ולעשות כצית וצדקות וללבר דבורי אמנו, הרי את משובח, זה
 חלקך ונחלתך לצנח, — אח"כ גם באכילה ומו"ט תזכור שאתה מתקן עולמות
 תקשר עצמך לרעה התולה ולצדיקים אמתיים בכל תנועה, והעיקר להחבונו
 בכל מחשבה דבור ומעשה שבכל יום איך מלובש במ קול השיית, הקורא
 אותך שתשוב אליו ותעבוד, אותו חמיד, כל זה תוכל לזכות עי התקבחת
 אמתי להצדיק האמת יעזי שקידה רבה בספריו הקדושים, אמן !

עתה

כשאתה מקבל חיות הגוף על ידי האכילה, תלע גם נשמחך
 מקבלת חיות אלקות, וכתקרבה להשיי בהארת הרצון וגם אז עולין
 כל הדברים הגשמיים לעולמות העליונים, לכן כל העניינים אשר עוברין
 בעת האכילה מרמזין על דברים עליונים.

רבו

צריכים זוהר שלא לבעוס בעת האכילה, ושלא ללבר, ושלא יאכיל
 בהלעטה ודרך רעונחוח, כ"א בדרך ארך גדול, ובלמוד על השלחן.

ולדבר דבורי אמונה והשגחה מרטיית, ולכרך ברהמיז כחון בכחנה גדולה להמשיך קדושת ארץ ישראל ע"י האכילה, כי כל השפע של כל הארצות נשתלשלין מארץ ישראל.

את כל חניף כתבתי לי לעצמי איזה דבורי החיבורות קודם השינה, ובקומי ובעת האוכל, וכאשר הראיתי לאנשי שבטה ווצרשא שיחי, אמרו לי לשלחם אליך להדפיסם בהקובץ, והשיגת יושיע שאחזק לכתוב לך מהחידושים שנחתדשו על ידי בעוהשיית בכל פעם.

יצחק ברייטער.

ב"ה אוסטרובצה. נשלח ע"י ר' משה מנחם נ"י וויינבערג.

א) ע"פ המבואר בספר יקוימ ח"א סימן ל"ה ובלקוטי הלכות בכמה מקומות עה"ס ואמונתך בלילות, שלילה נקרא כשהאדם הוא בקטנות הדעת שאז היצהיר עושה אצלו העלמה והסתרה ויש לו ח"ו גפילה מעבודתו ות"ש, וכמ"ש בזה"ק שבשעת שהיצהיר מתגבר על האדם ח"ו לית מאן דמדכר ל"י ליציט, ומשוה כשהאדם רואה עצמו בבחי' לילה ח"ו, אז העצה לחזק עצמו באמונה הקדושה, ולהשליך מעליו כל מיני חכמות, רק בתמימות להאמין בו ית"ש, ולצעוק ולכסוף ולהתגעגע אליו ית"ש ולהשתוקק בכסופין דקדושה, איך זוכין להתקרב לעבודתו ית"ש, ואז דיקא ע"י אמונה ותמימות יזכה להתגלות ונופעת אורו ית"ש עכד"ק.

ובזה נ"ל לרבו בדברי דהמעי' (מהלים ק"א) "זרח בחושך אור לישרים" היינו כשהאדם נוסף לבחי' חושך ח"ו, אז העצה איך לזכות שיזרח עליו אורו ית"ש שיזכה לראות באור פני מלך חיים, הוא ע"י אמונה ותמימות בנ"י, וזהו "זרח בחושך אור לישרים", היינו לפי ערך הישרות והתמימות של האדם בעת ההעלמה והסתרה שהיא בחי' חשך, כן יזכה להופעת ולזריחת אורו ית"ש בחי' לישרים ואמנות המורה שזוכה האדם להתגבר על יצרו ולהשליך מאתו כל החכמות וצ"ל כל מיני התרחקות שהיצהיר יצא להכניס בו לחזקו מן הקדושה, יענה ויאמר יהי מה שיהי, אני מאמין בך ית"ש ואתה בודאי תתן אותי ותקרבני לעבודתך ית"ש אז בזה יזכה להמשיך עליו זריחת אורו ית"ש, ומעט אור מן הקדושה דוחה הרבה חושך.

ובזה י"ל עה"כ (בתהליכ קפיטל ע"ו) "אזכרה נגינותי בלילה עב נגינותי לבבי אשיחה ויחפש רוחי" היינו ע"י שאזכרה נגינותי בלילה ח"ו ואף כשיתגבר ח"ו בחי' חושך ולילה מן היצהיר דמחשיך אנפי ברייתא לפי שעה ורוצח להפיל את האדם בבחי' יאוש, לומר אשר כבר אבדה תקותו ח"ו, עב"ז לא ישגיח האדם עליו כלל, רק יקיים אזכרה נגינותי להחשלה בעטרה מיני נגינה שבקדושה שספר תהלים כליל מהם, ויצפה ויכסוף ויתגעגע אליו ית"ש, ויצעוק ויבכה לפניו ית"ש שיקרבהו לעבודתו ית"ש אז יזכה ששם לבבי זש ח"ה היינו שהקב"ה יזריח אור בלבו (כי הקב"ה לבן של ישראל כמ"ש ושכנתי בתוכם ודח"ל שהקב"ה משרה שכנינו בתוך לבו של

כל או"א (מישראל), ויחפש רוחי' שיחזוק האדם לחפש ולבקש דרך ועצה לברוח מהסתת ופיתוי היצה"ר שרוצה ת"ו להפילו לנזקבא דת"ר בתחבולותיו, כי יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום מתחדש דיקא, בכל פעם ובכל יום במניעות חדשות עד שנדמה להאדם, שמגיעה כזו עדיין לא ה' לו מעולם, וכנגד זה צריך גם האדם להתחדש עצמו בכל פעם, ולהאמין שאין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, רק רצונו ית' שיתחזק האדם לחפש ולבקש עצה ותחבולה איך לצאת מני חשך, וע"י החיפוש והבקשה של האדם, יזיח הקב"ה עליו אור מלעילא, וימציא להאדם בכ"פ עצות ולמודים איך להנצל ממה שצריך להנצל, ולזכות למה שצריך האדם לזכות בכל יום.

יזרון ג"כ כונת אומרים ז"ל כל הלומד תורה בלילה חוט של חסד משוך עליו ביום, היינו שאם מתחזק האדם לעסוק בתורה ועבודה אף כשהוא בחי' לילה אצלו, אז יזכה שהקב"ה ימשיך עליו חוט של חסד, הוא הופעת אורו ית"ש, לידע ולהבין, אשר כל הנסיונות וההעלמות הבאים על האדם מלמעלה, אין הכונה לרחקו ח"ו, כמו שנדמה לו בעצת היצר, רק הוא ירדה צורך עלי, אשר אם האדם יתגבר גם בעת החשך, לעסוק בתויע ולצעוק ולהתחנן לפניו ית' בבחי' „טבטן שאול“, אפילו אם מונחים בבטן שאול תחתית ג"כ יקיים „שועתי“, אזי יזכה שימשיך עליו הקב"ה חוט של חסד ביום, בבחי' אם „בערב“ שהוא בחי' חושך יקיים „ילין בכי“ וכנ"ל, או יזכה „ולבקר רנה“.

יזבה י"ל אומרים ז"ל במס' ברכות דתפלות אבות תקנום, דאברהם תיקן שחרית; היינו כשהאדם הוא בבחי' שחרית, שהוא בבהירות חשכל והדעת, כמ"ש חדשים לבקרים רבה אמונתך, שכשמופיע בעולם אור הבקר, ורואים התחדשות הבריאה ואורו וחסרו ^{אצרות התורה} ^{הכלא עולם} ^{אצרות השלמות} בחי' להגיד בבקר חסדך אזי הוא צלותי דאברהם, — ויצחק תיקן תפלת מנחה, שזמנה כשנוטה החמה להעריב מו' שעות ולמעלה, היינו כשהאדם אינו כיכ בבהירות, רק עדיין לא הגיע לימי זמן הערבית, ויעקב בא ותיקן תפלת ערבית, שאף מי שהוא ת"ו בבחי' חושך וערבית, מ"ט גם הוא צריך להתחזק בתפלה, ולהאמין אשר השי"ת הוא רב חסד ויקבל גם תפלתו, ומשו"ז תיקן דיקא תפלת ערבית כשהיך לבית לבן, לפי שידע שהוא יהי' אצל רשע כזה ויעבור עליו מה שיעבור, ע"כ המציא אז דרך כזה, שאפילו בקטנות כזה עדיין תפלתו מתקבלת, ולהכי" איפסקא בגמ' דתנ"ך ערבית הוא רשות, דלכאורה למה דייקא תפלת ערבית רשות, אך הכוונה דלגבי הנך ב' תפלות שחרית ומנחה, שאז התפלה בבהירות ובבחי' אור, לגביהו מיחשב תפלת ערבית בחי' רשות. (וי"ל דידוע דהיצה"ר נק' רשות הרוצה לפתות את האדם לדברי רשות והבלי עוה"ז, ולזה דייקא נחקן תפלת ערבית) ומ"מ פסק הרי"ף דהאינדא קבלינהו ישראל עלייהו לחובה היינו דהאינדא, באחרית הימים שהתגברה כאד ההסתרה קבלינהו לחובה, לחזק את לב איש הישראלי, שאפי' הוא במקום שהוא, ובזמן שהוא אפי' בדיוטא התחתונה ח"ו, יתחזק לשוב ולהתפלל להשי"ת כבן המתחטא לפני אביו, כי יעקב אבינו ע"ה שהוא ה"י בחיר שבאבות, גילה לנו שיש רחמנות כזה אצלו ית"ש, בחי' חסדי ה' כי לא תטנו, לא תמנו ממש, וגם תשו' ותפלה כזו מקבל בעל הרחמים, (המשך יבא)

שיחות וספורים

א. ר' צבי גיסו של אדמו"ר ז"ל חי' דה' בכשעהרין ועסק במו"מ כל ימיו, פ"א התוכח עם איזה איש אם רבינו ד"ל יודע כל המתשבות של העומדים לפניו, וזה האיש אמר שרבינו ד"ל יודע זאת. והנה בעת ההיא והי' הר"י צבי הנ"ל לחקק מאוד בפרנסתו, והי' צר לו מאד מאד מחמת זה, ע"י שנסכם אצלו להזכיר את רבינו ז"ל שיחלל עבורו. אה"כ בסמוך בא רבינו ז"ל לטשעהרין, כאשר הי' אז דרכו בקודש לנסוע לשם ב' פעמים בשנה, (כמבואר בחיי מוהר"ן בספור מקום ישיבתו ונסיעותיו באות כ"ד), בבואו לשם נכנסו אליו אנשי לקבל סניו הק', וגם גיסו ר' צבי הנ"ל הי' בתוך המאים ורבינו ז"ל דיבר עמהם דברים עריבים ונעימים למשך את לבם לעבודתו ית', וכה דיבר עמהם שיחה נפלאה עד שנתעורר מאד לב, כל השומעים, וגיסו הנ"ל המתין וחיכה עד שנמסקה השיחה והלכו אנ"ש מאתו ז"ל, ונשאר הוא לבדו, ורצה לילך ולסגור הדלת בפנים, וללחוש לרבינו ז"ל בקשתו בענין הפרנסה כנ"ל.

והנה דרכו של הר"י צבי הנ"ל הי' ליישב תמיד רעיונותיו על כל תנועה ותנועה שהי' צריך לעשות, וע"כ גם עכשיו מיד כשהיין פעמי רגליו ללכת אל הדלת כנ"ל, נהבייש מאד בעיני עצמו, כי נתיישב בדעתו, אנה פנים יהי' לו בפני אדמו"ר ז"ל, להזכיר אותו על פרנסה אחרי אשר זה סמוך בו, השעה דיבר רבינו ז"ל עמו שיחה נפלאה מגודל השטות והשגעון של כל הבלי ועסקי עולמו וחשב בדעתו שודאי יוכיח אותו רבינו ז"ל על זה, ויאמר לו היתכן לאטום ב"כ אזנו ולבבו מיראת ה', ע"ז שגם אחר שוחה כזאת אין לך על מה להזכיר אותי, כי אם על עסקי פרנסה, ומחמת הטענה הזאת נשאר עומד על מקומו, ולא הלך עוד אל הדלת, והתחיל לחשוב שנית ברעיונותיו אולי באמת יודע רבינו ז"ל מחשבות העומדים לפניו, כאשר הוכיח לו האיש הנ"ל, אי"כ הוא יודע ברור, שאחר כל שירתו עדיין נאטם ל"י, עד שאני רוצה להזכירו רק בענין פרנסה, ומה שעמדתי והפסקתי מזה, הוא מחמת שאני מתבייש מאתו לכל יוכיח אותי, ואני עושה עצמי כירא וחרד, לגנוב דעתו ח"ה אי"כ הדבר מגונה ביותר, ומיד בחשבתי את כל הדברים האלה, ענה אדמו"ר ז"ל ואמר לו בנה"ל דין האב איך שוין פארזארגט, דייך ברודער משה וועט זיין א ציכטיגער ארימאן, דייך חיים אויף איהם איז א רחמנות ער וועט נישט האבען קיין מעהל אויף שבת, וכך נתקיים בשלשתם כל ימי חויהם מכוח ממש כדבר רבינו ז"ל.

ב. ר' יצחק חתן המגיד ר' יקותיאל ז"ל מטיהאויצע הי' איש מושלם בכל המעלות למדן גדול בחורוה ועסק בעבודת ה' כל ימיו, והוא נתגדל בבית הצדיק ר' זוסיא ז"ל מהאניפאליע, וקודם פטירת הצדיק ר' זוסיא ז"ל שאל אותו ר' יצחק הנ"ל לאיזה צדיק יתקרב, והשיב לו לזה הצדיק שיעסוק בירוי דברים שיצוה למקורביו שיתורו לפניו ויתן להם תקונים על כל דבר, וכשנסע פעם ראשונה לרבינו הק' ז"ל ובא לביהמ"ד שלת, והי' אז בביהמ"ד עוד הרבה אנשים ורימו רבינו ז"ל אל כל האנשים שיצאו, וחטפו כולם והסידו הטלית ותפילין מעליהם ויצאו לחוץ, ורצת גם ה"י יצחק הנ"ל לצאת לזוה"ל ולקח רבינו ז"ל את הקלהמקע וסגר את הדלת

ר' זרח קנטור א הדפס מתוך אבחת התורה, עמוד 22

ולא נשאר בביהמ"ד רק רבינו ז"ל וגם הר"י יצחק הנ"ל, ורבינו ז"ל עשן את הלילקע, והלך אנה ואנה בביהמ"ד, ונפל על ר' יצחק הנ"ל סחד ואימה גדולה, והתחיל להזכיר את עצמו כל מה שעבר עליו מיום קטנותו עד היום ההוא, ונגש אליו רבינו ז"ל ואמר לו בזה"ל „היינט זאג" והתחיל להתודות לפניו כל לבו, ורבינו ז"ל תיכר ועמו מה שדבר, גמאז נתקרב לרבינו ז"ל בהחקרבות עצים ונפלא, ועסק כל ימיו בתורה ותפלה, והי' איש צדיק וירא אלקים כנודע לכל מכיריו.

ג) ברסלב הי' איש אחד שהי' מקורב לאדמו"ר ז"ל והי' לו בן יחיד ונשתדך עמו מנכדי הבעש"ט ז"ל, וכשהגיע עת הגשואין אז באותו העת נפטר אצל רבינו ז"ל בן אחד, ונהג רבינו ז"ל שבעת ימי אבילות מחוץ לעיר, כי שכר לו דירה מחוץ לעיר והי' שם גן לפני הדירה, ושם נהג ז"י ימי אבילות, יען כי לא הי' אז בקו הכריאה, ולקח עמו איש אחד שמו ר' חיים שרה"ס, שהי' עמו שם, והנה העשיר הנ"ל טרם שנסע לדרכו אל חופת בנו, הלך עם בנו אל רבינו ז"ל לקבל רשות מאתו, ואחר שקבלו הרשות נסעו לדרכם, בלילה ההוא הקיץ עצמו רבינו ז"ל משנתו, ונטל ידיו, ואמר לר' חיים הנ"ל בא גא-עמי, והלך עמו אל הגן ורץ רבינו ז"ל שם בין האלנות האנה לאנה, והר"י חיים הנ"ל נפחד מאד כשראה זאת, ועד גנסטרו, שעברות האשו, בחוץ כך בא אליו רבינו ז"ל, ואמר לו הראית כי בא אלי המחונן אבי הכלה, כי הכלה תזתה יתומה, ואומר כי אינו רוצה את החתן על כן רוצה ליקח אותו חלי, וכששמע זאת הר"ח הנ"ל נפחד עוד יותר, והוא עומד וארכבותי דא לדא נקשן, ותוכף בא אליו רבינו ז"ל עוד הפעם, ואמר לו פעלתי אצלו שלא יקח את החתן, רק שלא יהי' לו בנים מבתו, ואח"כ גכנסו לתוך הבית, והנה באותו היום עמד הר"י חיים הנ"ל בחוץ, וירא והנה שלית מיוחד מהמחוננים רץ לרבינו ז"ל, ונכנס השליח לרבינו ז"ל, וספר לו כי החתן נחלש בדרך ואי' בשום אופן לגסוע עמו עוד יותר, עי' ^{אוצרות התורה} ^{אוצרות השמים} וברקש ^{החיים} עבורי, וענה לו רבינו ז"ל חזור לביתך והחתן יהי' אי"ה בקו הכריאה ויסעו עמו על החתונה ויעמידו החופה, וחזר השליח לדרכו, והר"י חיים הנ"ל גבהל והתפלל מאד, והנה החתונה הי' אז, אך נתקיימו דברי רבינו ז"ל שאמר לר' חיים הנ"ל שלא יהי' להם בנים, דישבו אותו הזוג ביחד ובנים לא היו להם, והנה הרב ר' צבי יהודה ז"ל מברסלב הי' חתן הר"י חיים הנ"ל, ונכסף לו חתנו ר"ח את כל המעשה הנ"ל השתדל הרב ר' צבי יהודה הנ"ל שיתגרשו אותו הזוג, וכן הי' שנחגרשו אחר כמה שנים אחר פטירת רבינו ז"ל, והרב הנ"ל בעצמו סידר להם הגט, ואח"כ היו לו בנים מאשה האחרת אשר לקח, וגם היא היתה לה בנים מבעלה האחרון, והמעשה הזאת ספרה הרב ר' צבי יהודה ז"ל בעצמו.

תכנות והנהגות

בענין הדפסת ספרי רבינו ז"ל

נוסף על המבואר בקונטרס „עין זוכר“ סי' י"ד בענין זה.

- (א) כל אחד מאנ"ש צריך לקנות כל ספר מספרי רבינו ז"ל שיצא לאור אף אם יש לו זה הספר מכבר
- (ב) כל אחד מאנ"ש צריך לעסוק בהפצת ספרי רבינו ז"ל, ובכל מקום ועיר שנמצא שם אפילו רק אחד מאנ"ש, צריך שיהי' מיכן תחת ידו ספרי רבינו ז"ל למכרם ולהפיצם, לקיים יפוצו מעינותיך חוצה, וגם יהי' מזה סיוע להדפסת ספרים חדשים ב"ה

בענין קבוצין כללי על ר"ה

- (א) לומר בכל שבת קודש קודם מנחה לא פחות מעשרה קפיטל תהלים, וגם התפלה ע"י, שנכזה ברחמיו ית' לבוא לאומאן על ציון רביה"ק
- (ב) ולעת עתה צריכים כל אנ"ש להתקבץ יחד על ר"ה במקום אחד, ובשנה זו המקום שיתקבצו שמה אנ"ש על ר"ה הוא בלובלין. (יהיר שנכזה לבוא על ציון רביה"ק לאומאן)

בענין הוצאת הקובץ

- (א) להוציא לאור ב"ה קובץ, אשר יכיל בקרבו שיחות וספורים, מאמרים וחדושים מאנ"ש
- (ב) כל אחד מאנ"ש שנמצא תחת ידו כתבי יד של שיחות וספורים, או חדושים מאנ"ש צריך לשלחם אל יד המו"ל הקובץ על האדריסא שלמטה להעתיקם ואחר ההעתיקה יחזרו ל"ו הכתבי יד
- (ג) גם החדושים שנחדשים בכל פעם בעת למוד ברבים או ביחידות לשלחם אל יד המו"ל הקובץ.
- (ד) גם כל אנ"ש די בכל אתר ואתר ילמדו בכל יום בעיון בהספר לקוטי מוהר"ן, בכל חודש תורה אחת והתחלה מתורה א' בחודש סיון שנת תרפ"ח, וכל אשר יזכה כל אחד לחדש עפ"י דעת רבינו ז"ל, יכתוב אותו וישלחנו אל יד המו"ל הקובץ, ואחר הבקורת ע"י כמה מאנ"ש אינז ראוה להדפיס יעתיקום ויסדרום לרפוס בעזהשית.

הספר הזה להשיג אצל המו"ל

שמחה בארנשטיין, לאדו זאוואדזקא 26